

Wat gij niet wilt dat u geschiedt,
Doet dat ook aan anderen niet.

Denk eens, dat gij die domme of gelapte jongen waart, — wat zou het u pijn doen, ja hoe boos zou het u maken, wanneer u iemand, die het

beter in de wereld heeft, daarom uitlachen wilde. Maar ik zeg niets meer dan dit: »Denkt aan den ezeljongen!»

(Wordt vervolgd.)

FRANK.

EEN DORPSVERHAAL.

I.

De twee vischdieven.

Twee jongens met de voeten in 't water en tot op de knieën de broeken opgestroopt, waren bezig aan een werk, dat geheel hunne aandacht scheen te vereischen. Nu en dan wisselden zij zachtjes een woord; vervolgens begonnen zij weer de bemoste steenen bedachtzaam op te lichten, alsof zij gevreesd hadden de snelvlietende rivier in beroering te brengen. Deze rivier was ondiep; groot riet en zilverachtige wilgen groeiden aan den zoom. De zon neigde ter kimme, zij scheen nieuwsgierig door de takken te gluren als om te onderzoeken, wat deze beide kinderen deden.

»Dat is er eene!» zeide de jongste eensklaps; »prachtig, zij weegt minstens twee pond!»

»Laat mij begaan,» sprak de andere omzichtig naderende. »Ik ben vlugger dan gij, 't zou jammer zijn, als wij haar niet kregen!»

Hij liet de punt van zijn vork zakken en stak toen door eene snelle beweging de grondeling in haar huid en wierp haar aan den kant.

Hij, die dezen behendigen toer uitgevoerd had, Morgan Smit, was een groote jongen met bruin haar en een brutaal en stoutmoedig gelaat. De ander, nauwelijks twaalf jaar, had blond hoofdhaar en een wakker uitzicht.

»'t Is te laat om heden onze vangst voort te zetten,» zeide Morgan, uit 't water stappende en

zijne visschen tellende. »Zes! dat is wel de moeite waard. Morgen komen wij terug.»

Karel voegde zijne voeten af en stak zijne kousen in zijn zak. Terwijl hij zijne schoenen toegespte, zag hij zijn makker snel opstaan en als een pijl wegvliegen. Alvorens zich van 't gebeurde rekenschap te geven, voelde hij eene ijzeren hand zijn arm grijpen en hem als eene nijptang drukken.

»Ha! ha!» zeide eene vreeselijke schorre stem, »heb ik je eindelijk, straatjongen, deugniet, dievenpak! Jammer alleen dat je makker er van door is gegaan, 't zou mij aangenaam geweest zijn je beiden te hebben gesnapt!»

Karel, ontroerd, kon geen woord uitbrengen. Zonder den arm, dien hij vasthield, los te laten, raapte de gendarme de vork op, en de grondelingen, die de arme kleine visscher reeds in zijn zakdoek had gewikkeld.

»Mijnheer,» stamelde hij bevende en doodsbleek, »ik verzeker u, dat 't de eerste maal.....»

»St, st, st, niet zooveel praatjes! Komaan, vooruit, je kunt dat alles wel aan den prefect vertellen.»

Zij volgden de rivier tot aan de boschbrug. Karel deed geen moeite om weg te loopen. Maar toen men den kruisweg bereikte en hij de stalen vingers van den gendarme een beetje voelde losworden, deed hij een snellen en onverwachten ruk en vloog als een opgejaagd hert over akkers, hagen en sloten. Bij de brug gekomen, bleef hij buiten adem stilstaan en keerde zich om. Meijers

was nog maar een pas of twintig van hem af. Karel hervatte weer zijn loop en had weldra terrein gewonnen. Hij hoorde achter zich het geduchte hijgen van den gendarme en dat gaf hem vleugelen. Meijers, die niet jong meer was, was genoodzaakt zijne schreden te verminderen.

Karel bereikte in dat oogenblik de eerste huizen van 't dorp. Toen hij eene schuur open zag, vloog hij er in. 't Was in den tijd des oogstes. Er stond in die schuur, een wagen met korenschoven en eenig bouwgereedschap. De vluchteling kroop onder een beetje schoven, hield er zich stil, hopende dat zijn vijand voorbij zou gaan.

Een oogenblik daarna ging de deur open.

»Wie is daar?» sprak eene stem, die Karel dadelijk herkende.

»Ik bid u, Frank, zwijg!» antwoordde hij, van onder 't stroo zijn van schrik ontsteld gelaat toonende, »een gendarme zit mij na!»

»Maar, ongelukkige, dadelijk zal hij je onder 't stroo vinden. Gauw, verstop je ginds!»

En Frank Murray opende de deur van een keldertje om grüntten te bergen. Als een door de honden vervolgdde haas, sprong Karel er in. Frank sloot weer de deur, zette er eene hooivork tegen en ging aan 't werk.

Twee minuten vervlogen. Toen weerklonken zware laarzen op den vloer der schuur; een kort en hijgend adembalen deed zich hooren. Karel meende te bemerken, dat men 't stroo in den wagen om en om wierp. Er heerschte stilte. Toen eene schorre hoest en deze halffluid uitgesproken woorden:

»Ha! schurk! als ik je pak!»

't Was Karel alsof een straal ijswater over zijn rug liep. Lang nadat de stappen zich hadden verwijderd, bleef hij in zijn hoek zitten en dorst geen voet of een vin bewegen, zoozeer vreesde hij den verschrikkelijken Meijers te zien terugkeeren.

Frank deed weer de deur van den kelder open en liet zijn vriend in de keuken komen, waar 't gezin van Murray 't avondeten nuttigde. Toen hij een glas koud water gedronken had en een weinig van den schrik bekomen was, liet men hem zijn lotgeval verhalen. Allen lachten. De

goede grootvader kon met moeite zijn ernst behouden.

»Meijers is daarom niet minder een achtenswaardig man,» sprak hij, »en ik hoop, mijn jongen, dat ge u de les ten nutte zult maken.»

»O,» zeide Karel, »ik zal 't niet gauw vergeten. Ik zet mijn gansche leven geen voet meer aan den kant van die ellendige rivier!»

Eensklaps begon Karel weer te beven. Een groote en dikke man met een blauw uniform ging 't venster voorbij. Hij bleef alsof hij wilde binnenkomen, voor 't venster stilstaan, maar 't was alleen, om een grooten rooden zakdoek uit zijn zak te halen en 't zweet af te vegen, dat met groote droppels van zijn gezicht stroomde.

Toen een oogenblik later de beide jongens zich alleen bevonden, zeide Frank tot zijn kameraad:

»Is dat de eerste keer dat Morgan Smit je medeneemt, om zoo'n tochtje te maken?»

»'t Is de eerste keer, dat wij met de vork vischen,» antwoordde Karel verlegen.

»Ik raad je aan, dien jongen te mijden, Karel, en hem te wantrouwen, 't is een gevaarlijk gezelschap voor een jongen als gij.»

»Ja, ik weet wel, dat hij mij tot allerlei dwaasheid leidt. Maar als gij eens wist, hoe moeilijk 't is hem wederstand te bieden. Of ik al zeg, dat ik niet wil, hij lacht mij uit en ik geef eindelijk altijd toe.»

»Welnu, blijf dan bij mij, ik zal je verdedigen. Wij zijn oude makkers; als hij begint te razen of je te slaan, dan zal hij met mij te doen hebben!»

Toen de avond gevallen was, moest Frank Karel naar huis vergezellen. De arme jongen beefde zenuwachtig en zag iederen struik voor een gendarme aan. Eensklaps zagen zij voor zich een spooksel verschijnen met borstelig haar en witte schitterende tanden. 't Was Meijers niet, maar wel Morgan Smit, die in de eene hand zijne schoenen hield en in de andere twee vischjes. Hij had de andere in zijne overijlde vlucht verloren.

»Ben jij 't, Karel!» zeide hij naderbij komende. »Van waar kom je? en hoe ben jij uit zijne handen ontsnapt?»

Karel verhaalde nog eens hoe hij 't ontkomen

was. 't Schatergelach en de kwinkslagen van zijn makker gaven hem een weinig van zijn zelfvertrouwen weer.

»Och!» hernam Morgan Smit, »al zulke avontuurtjes strekken alleen, om ons nog brutaler te maken. Als wij morgenavond eens onze netten in gindsche rivier gingen zetten! Daar heb ik prachtige grondelingen gezien, en daar bemerkt Meijers ons nooit!»

Karel trok een leelijk gezicht.

»Voor ditmaal ben je aan een verkeerd adres,» zeide Frank met beslistheid. Ik zou er heel veel zin in hebben, als gij eene vischacte hadt, maar 's nachts of 's avonds te stroopen in een moeras, daar dank ik je voor, vriendje!»

»Ha zoo!» zeide Morgan, »ben je bang: ik dacht niet, dat je zoo flauw waart!»

»Denk je dan, dat ik bang ben? o Neen, Smit; maar ik weet, dat ons land wetten heeft en dat die gemaakt zijn, om geëerbiedigd te worden.»

»Je bent bang!» hernam de Amerikaan meesmuilend, »dat is duidelijk! Welnu, omdat je zoo lafhartig en vreesachtig bent als een meisje, gaan wij zonder jou.» En de hand gemeenzaam op den schouder van Karel leggende, sleepte hij hem mede.

Meijers was slimmer dan zijn jeugdige tegenstanders veronderstelden. Dien zelfden avond was hij bij den prefect, waar hij de visschen en de vork deponeerde. Hij onderzocht gedurende de

volgende dagen zoo lang, dat hij eindelijk achter den naam van den schuldige kwam en de ouders van Karel moesten de boete van zes francs op de overtreding gesteld, betalen.

Beloften noch bedreigingen konden Karel overhalen, Morgan Smit opnieuw te volgen. De sluwe Yankee hield zich niet voor geslagen. Hij geloofde Karel in zijne macht en was besloten van hem een zijner waardige makker te maken. 't Half wilde leven, dat hij in zijn land geleid had, bracht hem er toe om iedere autoriteit, 't zij publiek of bijzonder, te beschouwen als eene inbreuk op zijne vrijheid. Gehoorzamen was naar zijn inzicht eene soort van lafhartigheid; daarentegen stond de leugen en de diefstal bij hem in hooge eer, mits men zich niet liet vangen.

In dien geest begon hij Karel op te voeden. Eén ding hinderde hem nog: 't was de invloed, dien de jeugdige Frank Murray op dezen jongen uitoefende. In de vreeze Gods opgevoed, vervulde Frank zijne plichten nauwgezet en rechtschapen, hij gehoorzaamde zijne moeder en liet zich liever kleinhakken dan liegen. Dit gedrag was oorzaak van de eindelooze plagerijen en den bitteren spotlust van Morgan Smit, en Karel, door zoo'n voorbeeld medegesleept, bloosde weldra over alles wat goed was, en verwijderde zich koel van hem, die certijds zijn liefste makker en zijn beste vriend geweest was.

(Slot volgt).

ONZE PLATEN.

GRANVELLE.

(Zie bladz. 294).

Toen ik nog op de schoolbanken zat, gelijk thans nog de meesten van u, mijn waarde lezers, het geval is, was het aangenaamste uur voor mij dat, waarin de meester uit de vaderlandsche geschiedenis vertelde; en zóó dacht ik er niet alleen

over, maar bijna al mijne medescholieren. Nu moet ik ook zeggen, dat wij een meester hadden, die uitnemend de kunst van vertellen verstond, wij hingen letterlijk aan zijne lippen en in onze verbeelding zagen wij de personen, die hij beschreef of handelend deed optreden.

Ik twijfel niet of velen uwer hooren ook niet alleen graag uit de geschiedenis van ons vaderland

waren erg verbrand. »Wij branden! wij branden!» brulden zij en renden spoorlags naar de Ezelsbeek, die daar in de nabijheid stroomt, en dompelden het hoofd in het water. Zij zagen er verschrikkelijk uit en leden erge pijn. En toch durfden zij niet naar huis gaan. Ten laatste, toen het donker werd, slopen zij als natte poedels naar de »Klok». Mijn vader heeft hen toen verbonden en met een genezend zalfje besmeerd. Toch heeft hij mijn lieven oudsten broeder met zijn rijzweep op een andere zekere plaats nieuwe wonden toegebracht. Hoe het de beide andere heldhaftige misdadigers tehuis gegaan is, heb ik niet vernomen. Maar dit weet ik, dat den volgenden dag

de gestreng schoolmeester, de heer Melchior, de wonden ook nog eens onderzocht, voor de geheele klas een strafpredikatie hield over het spelen met kruit en toen de drie helden duchtig ranselde. »Opdat gij niet,» — zoo zeide hij, »nog eens weer in verzoeking komt, om onze goede vaderstad in een puinhoop te verkeeren.» Aldus geschied in het jaar 1845 na Christus. En ik hoop, beste jongens, dat gij nu met de vingers van kruit zult afblijven, totdat gij misschien eens soldaat wordt; en dan zal men u wel onderwijzen hoe gij met dat gevaarlijke goedje moet omgaan.

(Slot volgt.)

FRANK.

EEN DORPSVERHAAL.

(Vervolg en slot van *Bladz. 317.*)

II.

Op het ijs.

't Was winter. Op een Zondag waren onze jongens op 't meer gaan schaatsen rijden. Karel en Frank wisselden nauwelijk eenige woorden. Bij hun terugkeer waren verscheidenen van plan 't meer tegenover den molen over te steken.

Frank verzette zich er tegen, omdat de plaats gevaarlijk was.

Laten wij 't maar probeeren», zeide Karel. »Ik geloof niet, dat daar meer gevaar is dan elders.»

Frank keerde zich om.

»Je weet, dat onze ouders 't verbieden,» sprak hij een weinig bits, »en gij deelt beter de nieuwe brug met mij over te gaan. Geen jongen van jou leeftijd kan de slechte plaatsen in 't meer weten.»

Karel voelde zich geraakt en antwoordde op een tamelijk onvriendelijken toon:

»Je neemt dat veel te ernstig op, jij — en dan die toon van meesterachtigheid! Men zou haast gaan gelooven, dat wij allen je knechts zijn!»

»Bravo! Karel,» riep Morgan schaterlachend uit. »Je raakt den spijker op den kop! — Je ziet, Murray, dat wij je kunnen missen. Wij willen geen andere dan moedige en vermetele jongens bij ons hebben.»

»Vermetelheid is geen moed,» zeide Frank zich inhoudende. »Grootvader heeft mij van morgen nog gezegd, dat 't ijs midden in de streaming der rivier zelden sterk is.»

»Wij zullen weinig hechten aan 't gezanik van je grootvader; die is te oud om gezonde denkbeelden te hebben.»

Frank was vertoornd en als hij boos was, kende hij zichzelf niet. Hunne makkers vlogen tusschenbeide en eindelijk gelukte 't hun hen te scheiden. Toen Frank ze verlaten had, keerde Morgan zich opnieuw om.

»Kruip onder de japon van je moeder!» riep hij hem verachtelijk toe, »dat is de beste plaats voor een bloodaard als gij.»

En zonder een antwoord af te wachten, vloog hij aan 't hoofd zijner volgelingen op 't groene en gladde ijs, waarop nog geen spoor van schaatsen zichtbaar was.

Zij waren nog maar een halve minuut van den overkant, toen de riem van een der jongens losging en onder 't ijzer van de schaats sleepte. Hij struikelde en verloor 't evenwicht. Karel, die hem van nabij volgde, had geen tijd hem uit te wijken en de een tuimelde over den ander. 't IJs, zeer dun op deze plaats, kon zoo'n ruwen schok niet verdragen; 't kraakte van alle zijden, scheurde met een treurig geluid vaneen, en de twee schaatsenrijders vielen in 't meer.

De zuivere en koude lucht der hooge bergvlakten bezit een merkwaardig geluidleidend vermogen. Hoewel hij reeds zeer verre weg was, hoorde Frank den schok en vernam de noodkreten zijner makkers. In een oogenblik was hij op de plaats des onheils. Hij kwam juist om een derden schaatsenrijder erin te zien vallen, die tevergeefs gepoogd had ze te redden. Frank aarzelde niet wetende of hij de breuk naderen of elders hulp halen zou. In dit oogenblik ontstond er eene lichte beweging in 't groene en diepe water: twee jongens kwamen boven en 't gelukte hun zich aan den kant van 't ijs vast te klemmen. 't Blonde hoofd van Karel herkende, deed Frank snel zijne schaatsen uit en liep moedig naar 't gat.

»Pas op!» riepen zijne makkers hem toe.

»O ik ben niet zwaar!» sprak hij, »'t ijs zal mij wel houden.»

Toen hij op een tiental schreden genaderd was, legde hij zich plat op den buik op 't ijs en kroop naar 't gat. Toen zijn gordel losknoopende wierp hij dien zijn makkers toe, en Karel zich van dien steun bedienende, klom eindelijk op 't ijs.

»Gauw naar den kant!» zeide Frank tot hem, zonder zichzelf op te heffen, »ik moet deze nog redden.»

Eene tweede maal werd de gordel gegrepen; maar te zwak om dien dubbelen last te dragen,

brak plotseling 't ijs, en de beide jongens zonken samen in 't meer. Beiden konden zwemmen. Zij hielden zich krampachtig aan 't ijs vast. Frank, minder uitgeput dan zijn kameraad, deed herhaalde pogingen om zich op te heffen, maar telkens brak 't ijs onder hem af. Zij wachtten dus samen tot men hen kwam verlossen.

Verscheidene mannen waren dadelijk heen gegaan, om dreggen en ladders te halen. Op »den molen», die niets meer dan eene ruïne was, bewoond door een ouden visscher, vond men geen voorwerpen, die van eenig nut konden zijn. Er was geen woning in de nabuurschap, en men moest veel verder gaan, naar 't gehucht de Pontet, om hulp te zoeken. Wat in oogenblikken van grooten haast gebeurde had ook hier plaats: iedereen wilde op zijne manier helpen, maar er was niemand, die 't redden met orde en bekwaamheid leidde.

Gedurende dit lang oponthoud wentelden de beide ongelukkigen steeds om zich boven water te houden en de menigte, die van minuut tot minuut aangroeide, aanschouwde uit de verte hun doodstrijd zonder hun hulp te kunnen verschaffen. Zij voelden echter hun moed zinken, de koude verstijfde hunne ledematen en hunne oogen werden duister. Eindelijk liet een van hen, afgetoed van vermoeienis, den rand van 't ijs los en gleed in de diepte. Frank bleef alleen. Hij had niet opgehouden met wachten, naar den oever te kijken en te hopen, dat men hem redden zou. De nacht viel in, de koude werd vinnig, alles was onbepaald om hem heen. Als in een droom zag hij iemand, die hem een touw toewierp en hem toeriep 't te grijpen. Met een allerlaatste poging hief hij zich op. Een kreet van wanhoop vermengde zich met 't gekraak van 't ijs, dat bezweek, en 't meer sloot zich weer over zijne drie slachtoffers.

Nevel en dikke mist stegen van alle kanten op. In de verte heerschte die groote stilte, die 't hare voegt bij de plechtigheid van den nacht. Ziende dat alles gedaan was, keerden eenigen, die van den oever van dat vreeselijk onheil getuigen waren geweest, huiswaarts. Een paar moedige mannen lieten eene lange ladder over 't rampzalige gat glijden, en voorzien van lantaarns, touwen

en haken begonnen zij op den bodem van 't meer te dreggen. Weldra werden twee lichamen uit 't water opgehaald. Men bracht hen aan den oever en dekte ze met een mantel.

Morgan Smith, die zoo juist met een groote rol touw toegesnel was, naderde de ongelukkigen. Hij herkende Frank. Zijne bruine haren, nog draipend van ijswater, zaten vol zand en meerplanten. Zijn gelaat was niet veranderd. Zonder zijne marmarbleekheid zou men geloofd hebben, dat hij sliep. Smith keek hem lang aan. Ging er berouw en wroeging om in dat trotsche hart? God weet 't. Maar onder al die sombere gezichten, die om de baar stonden, was er geen somberder dan 't zijne.

Gedurende dien tijd was Karel te huis gebracht. Een warm bed en een kop kokende koffie hadden hem zeer verkwikt; alleen kwelde hem de ongerustheid. Alle huisgenooten, behalve zijne moeder waren naar de plaats des onheils gesnel, maar niet een keerde terug. Karels angst werd weldra vreeselijke foltering. Uit zijne kamer kon hij op de gladde vlakke van 't meer en den rossen glans van de lantaars zien. Hij meende ook zwarte gedaanten te onderscheiden, die zich op den oever bewogen. Eindelijk keerde de knecht terug. Hij had geholpen de drenkelingen op te visschen en kon de zaak in al hare bijzonderheden vertellen. Karel kon niet begrijpen, dat men zoo dicht bij den oever zijne ongelukkige makkers kon laten verdrinken.

»Was er dan niemand om hun een touw toe te werpen! Zij hebben hen laten verdrinken, zonder zelfs hun eene hand toe te steken!» zeide hij op droefgeestigen en boozen toon.

»Je bent al heel dom!» antwoordde de knecht toornig wordende. »Denk je dan, dat men niet al 't mogelijke gedaan heeft? Maar doe eens iets, als 't ijs onder je voeten kraakt en ieder oogenblik dreigt je te verslinden!»

»Jelui bent allen lafaards!» riep Karel uit.

»Frank is wel tot aan den kant van 't ijs gekomen, om mij een gordel toe te werpen.»

»Ja, en je ziet, dat hij 't leven er bij ingeschoten heeft.»

Daarop ging Pieter, die zijn kop koffie uitgedronken had heen, hem goedennacht wenschende.

Nochtans was de gemeente B.... dien winter niet bestemd de jaarlijksche schatting van haar meer met een drietal slachtoffers te betalen. Na vele uren van bekwame verpleging en verstandige zorgen kreeg Frank Murray zijn bewustzijn weer. Maar alle pogingen der geneesheeren konden bij zijn makker, die toch maar eenige minuten meer in 't water gelegen had, de levensgeesten niet weer opwekken. 't Lijk van den derde, ongetwijfeld door den stroom medegevoerd, werd eerst laat in den nacht teruggevonden.

Frank sliep nog, toen Karel bij de Murray's kwam om hem te bezoeken. Juffrouw Murray liet hem in een klein en vroolijk vertrek. Een groen gordijn liet 't licht van den dag door. Frank sliep met 't hoofd op zijn arm geleund.

»Die slaap doet hem goed!» sprak de moeder. »Omhels hem heel zachtjes, je zult nog wel eens terugkomen.»

Terwijl zij deze woorden sprak, werd de jongen wakker.

»Voel je je beter, mijn lieveling?» zeide zij bezorgd. Hij sloeg een onbepaalden en zonderlingen blik om zich heen, alsof hij trachtte zich te bezinnen.

»Wat is er gebeurd?» vroeg hij eindelijk, »ben ik ziek geweest?»

»Je bent aan den rand des doods geweest, lieve jongen, maar God heeft u aan ons weergegeven.»

Frank kon alleen den draad, die 't tegenwoordige aan 't verledene bond, niet terugvinden. Hij liet zich de gebeurtenissen van den nacht verhalen. Bij 't vernemen, dat zijne beide makkers dood waren, en hij alleen gered was, was hij zichtbaar bewogen.

Weldra ging juffrouw Murray de deur uit, om zich met huishoudelijk werk bezig te houden. Karel trad dichterbij.

»Ik dacht, dat ik u nimmer zou weerzien», zeide hij zacht. »Als je wist, wat een vreeselijken nacht ik heb doorgebracht! Ik ben gisteren zoo ondeugend geweest, toen wij over 't meer ruzie hebben gekregen!...»

»Ik was ook niet lief meer,» sprak Frank lachend, »dat is 't eenige, wat ik mij 't best kan herinneren.»

»Als wij naar u hadden geluisterd,» hernam Karel, »dan zou dit alles niet gebeurd zijn. Sinds ik met Morgan Smith omga, doe ik niets goeds meer. Je zoudt zeer verbaasd staan, als ik je al onze streken en dwaasheden vertelde. Maar nu is 't uit; dat moet veranderen. Je moet mij helpen, Frank.»

»Heel graag,» antwoordde hij vriendelijk, »maar allereerst moet gij aan God vragen, dat Hij je helpt.»

In dit oogenblik kwam juffrouw Murray weer binnen. Zij zeide tot Frank, dat een zijner schoolmakers hem wenschte te spreken. 't Was Morgan.

»Ik heb je schaatsen in de sneeuw gevonden en kom ze je terugbrengen,» sprak hij bij wijze van verontschuldiging.

De drie jongens bleven gedurende eenige oogenblikken elkander verlegen aanstaren. Eindelijk hief Smith 't hoofd op en Frank in de oogen ziende, zeide hij zonder voorafpraak:

»Wenscht gij weer vrienden te worden?»

Frank bleef stom van verbazing. Smith vervolgde:

»Ik heb je vaak voor laf en bloohartig uitgemaakt, en gisteren heb je ons getoond, dat je 't geen van beiden waart. Als je mijn vriend niet wilt wezen, laat ons dan tenminste onze oude veeten vergeten en geen vijanden zijn.»

Frank strekte hem de hand toe. Morgan Smith

drukte haar hartelijk en ging heen zonder iets te zeggen.

Toen een kwartier later Karel zijn vriend verliet, luidde de schoolklok. In de meening, dat zijn ongeluk wel eene reden was om afwezig te zijn, ging hij kalmpjes huiswaarts.

Frank en Karel zijn geen kinderen meer. Zij zijn in 't dorp groot geworden, 't gezonde en werkzame buitenleven heeft hen krachtig ontwikkeld. Frank heeft door zijn goed gedrag, zijn standvastig en rechtschapen karakter verdiend tot lid van den raad te worden benoemd.

Na een vierjarig verblijf in 't oude Europa is Morgan Smith naar zijn vaderland teruggekeerd. Niemand weet, wat er van hem geworden is. Toen Karel eens naar zijn vriend 't raadslid zich begaf, ontmoette hij daar zijn ouden kennis Meijers. Hij gaf hem de hand en bedankte hem nu nog voor de goede lessen, die hij voor hem van hem ontvangen had. Karel en Frank hebben 't tooneel van 't meer niet vergeten. Hun schoolkameraadschap is veranderd in eene onverbrekbare en innige vriendschap, die niet veel woorden noodig heeft, maar die verbanning noch dood kunnen verbreken. Gedurende de lange winterdagen, waarin de sneeuw de glazen zweept en de noordenwind door de schoorsteenen huult, zitten zij samen in den hoek van den haard bij elkander te kouten of vertellen hunnen kinderen de gebeurtenissen uit vervlogen tijden.

Naar: Cornelia Duval.

DOOR J. H. VAN LINSCHOTEN.

Een oude sage verhaalt, dat de Heere Jezus nooit gelachen of geglimlacht heeft. Toen iemand dit eens in een gezelschap verhaalde, zeide een kleine jongen, die ook in de kamer was en dit hoorde: »Papa, die mijnheer heeft de waarheid niet gesproken.» Natuurlijk zag ieder het jongske aan en wachtte op een verklaring voor deze bewering. »Ik weet zeker, dat de Heere Jezus het wel gedaan heeft,» voegde hij eraan toe, »want de kleine kinderen hadden Hem lief, en ik geloof niet, dat zij Hem liefgehad zouden hebben, wanneer Hij nooit geglimlacht had.»